

Frankrike lengst syd

*Hovedgata i Castelvechio.
Bilen; bare mulig å åpne døra på ei side.*

TEKST OG FOTO: HENRY ENOKSEN

Kiel-ferga. Et sjøgående kjøpesenter med parkering i kjelleren og hotell på toppen. Tjue timer i Harryland. Kiel-Hamburg/Altona, vi hadde to timer på oss, det gikk greit. Vi har brukt Autozug tidligere og rota ikke med å finne fram. Ta siste avkjøring til høyre før Elben-tunellen, kjør mot Altona, rett fram til du ser jernbanebrua, under denne så første høyre og vips ...

Trangt, blindsvinger og to hundre meter rett ned. Joda, vi tok det med ro.

Vi forlot biltoget i Alessandria i Nord-Italia tidlig på morran. Det er et delmål for turen å kjøre så mye sving som mulig, så jeg synes det er greit å ha ferske, runde dekk når moroa begynner. Kjører via Albi og Asti, så mot Ceva. Fra Ceva mot Albenga, vi er i gang.

Sving sving sving. Åpne, blinde. Velge spor, se langt, hvor kan det ligge diesel, hvor kan motgående finne på å kutte, være forberedt på å bremse, på korrigere kurs, holde orden på input, gass, nedlegg, blikk. Tornantes, oppover nedover; lange åpne svinger hvor du kan gi alt. Jeg kjører så adrenalinet koker, og den første pilsen etter turen er slett ikke så artig som folk skryter av; kroppen durer og skjelver så det er vanskelig å få i seg noe.

Vi svinger av mot Castelvechhio de Rocca Barbena. En by fra tolvhundretallet, alle huserne er bevart originale utvendig; moderne inni. Syttiseks fastboende innbyggere. Den svenske folkrockeren Björn Afzelius oppholdt seg mye i et hus her. Vi ligger på takterrassen i den klare natta og ser fire milliarder stjerner og skjønner mye mer av tekstene til Afzelius.

Tilbake mot Ceva, så vestover mot Cuneo, men dreier utenom byen, sørvestover. Vi kjører etter kart med for stor målestokk, med vilje, vi vil ha med oss det som kan skje når vi må spørre etter veien. Det har ført til innbydelse i hageselskap, gratis morellkurver og lange bomturer i ingenmannsland. Men det finnes alltid en sving.

Kjør E 15 sørover fra Perpignan. Ta av ved Le Boulou og kjør vestover mot Andorra. Etter hvert åpner svinghimmelen på N152/N260 seg.

Minnetavle over Björn Afzelius. Teksten på tavla er fra «Natt i Ligurien».

Så hender det at vi må overnatte et sted vi ikke hadde tenkt. I et rosa pensjonat, uti de grønneste skoger, våkna vi: Det regna. Bakdekket flatt. Telefonen død. Sykkelen tom for strøm. Men det årnar sig. Utrolig hva en kan få fiksa med gummiplugger, skrutrekker, litt fett og hjelpestrøm.

På vei sørvestover overnatta vi i Les Beumettes, på en restaurant med chambres i annen etasje. Kelneren kom med mat og drikke og var avventende hyggelig. Så fikk han øye på Joe Bar-klistremerket på sykkelen min, gliste rått og servicen steg mange hakk.

Vi snappa opp Coupdecœur på nett og hadde bestilt rom; B&B med grei pris på overnatting og mat. Nigel and Maz, et engelsk par, driver stedet, og de liker motorsyklist. Maz frister med herlig frokost og førsteklasses middager. Nigel, med fortid som mc-racer; har kjørt Isle of Man TT flere ganger, instruktør fra Brands Hatch, jobba deltid som flypilot, samt særdeles interessert i historie.

Hver morgen, etter frokost; so what do you folks want to do today? Vi fikk kart og ruter, instruksjon om dette og hint, værvarsel fra Nigels Avatar-radarvarsel hver morgen. Dags-etappene var på femten til femogtredve mil. Besøke gamle slott, akvedukter, "gorges", disse veiene som er hugget inn i fjellsida. Hele tida kombinert med svingete veier med god asfalt.

Underveis på vår ferd spiste vi på små kafeer, vi greide oss bra med noen franske gloser, samt engelsk. Gjennomgående, lunch for ca ti-tolv euro pr pers. En liten opplevelse som sier noe om kulturforskjeller: Vi spiste lunch på en fortauskafe, og over gata lå landsbyens kirke. En bærebil stansa ved inngangen til kirka og fem staute karer i hvite skjorter og svarte bukser med press, bar inn kista. Så parkerte de bilen rundt hjørnet, og gutta kom og satte seg sammen med oss og tok en øl mens det var se-

Praktisk løsning? Bar i sidefløyen til kirka!

Å kjøre uten GPS er morsommere ...

remoni i kirka. Jada, her skulle VG ha vært ...

Hver dag ny rute, nye svinger og etterpå bare ahhh, hvilken herlig dag. Vi bodde i Saint-Feliu-d'Amont og kjørte i områdene Aude, Languedoc-Roussillon og Catalonia, grenseland Frankrike/Spania. Om du vil ha en skikkelig svingorgie, anbefaler jeg å kjøre fra Perpignan til Le Boulou og vestover mot Andorra. Veien er merka med N152 og/eller 260, vi kjørte ca tolv mil der og den lengste rettstrekka var på kanskje hundre meter. Nigel påsto at denne veien, N152/260, var ca femti mil lang og verdens beste MC-vei. For de som liker svinger.

I området finnes eller turistmagneter som Carcassonne, Collioure og Cadaques. Vi for-

søkte å gjøre Collioure, men du går ikke rundt med skinnendress i tredve pluss. Synd, jeg har litt problem med heftig kjøring uten skikkelige klær.

Coupdecœur er antageligvis solgt nå, men Nigel and Maz skulle fortsette med B&B noe lenger oppi dalen. Let dem opp!

Hjem igjen, vi tok Autozug fra Narbonne. Greit nok, men det er alltid spennende å se hvem du havner sammen med på kupeen. Fem på ett rom er i overkant, så vi kjøpte vår egen kupe; verdt prisen, 130 euro.

Siste delen av turen; Hamburg til Hirtshals og ferje til Larvik. Endelig hjemme; så begynte regnet..